

УДК 338.24:330.341.1

Дядя Д.Є.,

факультет фінансів, 2 курс

Чепка В. В.,

к.е.н., доцент кафедри

корпоративних фінансів і контролінгу,

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Проблеми державного регулювання інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні

Інноваційна та інвестиційна політики втілені в життя в багатьох високорозвинених країнах світу. Їх розвиток пов'язаний із усвідомленням та діяльністю органів державної влади, реалізацією інструментарію державного регулювання для підтримки інноваційного поступу у всіх сферах економіки, впливанню інвестицій та забезпечення збалансованого розвитку [1]. Багаторічний досвід Європейського Союзу в розбудові інноваційної системи та потужні конкурентні позиції країн ЄС у сфері інновацій обумовлюють підвищений інтерес до них у цьому аспекті, а також до можливості застосування їх досвіду в реаліях вітчизняної економіки [2].

На сучасному етапі розвитку Україні необхідно приділяти значну уваги створенню та впровадженню перспективних інвестиційних програм підтримки інноваційного розвитку всіх галузей економіки. Це дасть можливість нашій державі підвищити конкурентоздатність власного виробництва та розширить перелік технологічних можливостей [3]. Саме тому, питання розвитку інвестиційно-інноваційної діяльності є наразі.

Теоретичні та практичні аспекти дослідження побудовані на працях вітчизняних і зарубіжних вчених у сфері інструментів стимулювання розвитку інноваційних систем, серед яких Н. П. Абаєва, Т. Г. Затонацька, М. М. Кривих, І. А. Шовкун [4], а також аналітичні дослідження й законодавча база у сфері інноваційної політики ЄС, зокрема Зелена книга інновацій, «Інноваційна

політика: сучасні підходи в контексті Ліссабонської стратегії» та «Європа 2020, Стратегія розумного, стійкого і всеосяжного зростання» [5].

Інновації можуть існувати лише поряд з інвестиціями. Успішність кожного інноваційного проекту характеризується відношенням фінансового результату до початкових інвестицій. Кожний інноваційний проект, за окремим виключенням, можна розглядати як інвестиційний, головною метою якого є отримання прибутку, так як інвестиції є ресурсом для відтворення капіталу, який створює потік доходу і реалізується через матеріалізацію в інноваціях [3].

Одна з перших ролей в активізації, прискорення, впровадження та розвитку інноваційно-інвестиційної діяльності належить державі та її політиці, що проявляється через стимулювання інвестиційних процесів, в тому числі, у високотехнологічних галузях, фінансовій підтримці розвитку науки та освіти, інноваційної діяльності. Тобто, на державу покладена основна регулююча функція інноваційного розвитку та інвестиційної діяльності з урахуванням і дотриманням встановлених соціальних критеріїв.

З огляду на це, формуються основні напрями та принципи державної інноваційної та інвестиційної політики, які повинні бути втілені в засобах державного регулювання інноваційно-інвестиційної діяльності в сучасних умовах, серед яких:

- визначення державних пріоритетів інноваційного розвитку;
- формування нормативно-правової бази у сфері інноваційної та інвестиційної діяльності;
- створення умов для збереження, розвитку і використання вітчизняного науково-технічного та інноваційного потенціалу;
- забезпечення взаємодії науки, освіти, виробництва, фінансово-кредитної сфери у розвитку інноваційної та інвестиційної діяльності;
- ефективне використання ринкових механізмів для сприяння інноваційній та інвестиційної діяльності, підтримка підприємництва у науково-виробничій сфері;

- здійснення заходів на підтримку міжнародної науково-технологічної кооперації, трансферу технологій, захисту вітчизняної продукції на внутрішньому ринку та її просування на зовнішній ринок;
- фінансова підтримка, здійснення сприятливої кредитної, податкової і митної політики у сфері інноваційної та інвестиційної діяльності;
- сприяння розвитку інноваційної інфраструктури;
- інформаційне забезпечення суб'єктів інноваційної та інвестиційної діяльності;
- підготовка кадрів у сфері інноваційної та інвестиційної діяльності [6].

Підсумовуючи відмітимо, що роль держави у активізації процесу, що пов'язаний з інноваційним та інвестиційним розвитком вітчизняної економіки є визначальною та включає в себе: формування інноваційної та інвестиційної політики, ефективне впровадження інструментарію державного регулювання, вірний вибір її пріоритетів, стратегії та управлінських дій для реалізації, які повинні бути зосереджені на розвитку інноваційного та інвестиційного потенціалу; техніко-технологічне оновлення усіх сфер та видів економічної діяльності без виключення; розвиток знань, навчання та підвищення кваліфікації персоналу. А ключовим фактором ,у ході зростання добробуту окремих суб'єктів господарювання та вітчизняної економіки загалом, є поліпшення процесу доступу до різноманітних джерел фінансування.

Список використаних джерел:

1. З. В. Юринець, О. А. Петрух, Державне регулювання та фінансування інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні // Інвестиції: практика та досвіду, - 2018. - Випуск № 6 – С. 79 – 82.
2. О. А. Єрмакова, Інструменти державної інноваційної політики України в контексті впровадження європейського досвіду // Механізм регулювання економіки, -2016. - Випуск №1, розділ №3 – С. 86 -88.
3. Ярова Д.О., Жигалкевич Ж. М., Проблеми державного регулювання інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні // 2020. - Режим доступу: <http://confmanagement.kpi.ua/proc/article/view/201329/201347>.

4. Шовкун, І. А. Фінансове забезпечення інноваційної діяльності в контексті неоіндустріалізації економіки України / І. А. Шовкун // Фінанси України. — 2014. — № 12. — С. 83–95.
5. European Commission. Green Paper on Innovation. COM (95) 688. — Brussels, 1995.
6. Бова Т.В. Формування механізму державного управління функціонуванням національної інноваційної системи / Т.В. Бова // Економіка та держава. — 2010. — № 4. — С. 132—134.

УДК 336

Жечева О.І.,

Фінанси, банківська справа та страхування, 3 курс,

Науковий керівник: Добриніна Л.В.

Одеський національний економічний університет

Страховий ринок України: сучасний стан та перспективи розвитку

Страховий ринок України з кожним роком набирає обертів і стрімко розвивається у різних сферах. Проте на сьогоднішній день страхові компанії не досягли того рівня розвитку, коли вони могли б на рівних конкурувати з іноземним страховим капіталом.

Страхування в Україні поки не стало невід'ємною частиною ринку, що розвивається. Наприклад, основний тягар витрат по ліквідації наслідків природних і техногенних катастроф лягає саме на державний бюджет. Можливості національних страхових компаній відшкодовувати значні страхові екологічні, атомні, індустріальні чи транспортні ризики залишаються низькими. Компанії не мають достатнього досвіду в проведенні цих видів страхування [1, с 124].

Якщо розглядати статистичні дані України, то ми можемо побачити, що питома вага чистих страхових премій у валових страхових преміях за 2019 рік